

Lebeg, és nyomot hagy

Tibor Zsolt: etil rakéta

Viltin Galéria, 2016. IX. 10. – X. 22.

KONKOLY ÁGNES

Tibor Zsolt játszik a térrel: a galéria, a mű, a néző terével. Az egymáshoz lazán vagy láthatatlanul kapcsolódó munkák, műcsoportok erőtereit a belső élményidő vonala szervezi. A néző hangulatok, emóciók, emlékek, a lélek rejtett zugainak hajszálfinom rezonanciáit érzékeli, tapogatódzik.

Rögtön szituatív játékba hív a teret átlósan metsző *modul* című installáció, „minikiállítás”, melyet egy több-funkciós – állványnak, rámának, de akár tároló-, szállítási eszköznek is beillő – fadoboz keretez. A galériatér és a műtermi enteriőr, a műalkotás ki-, illetve előállítási fázisainak mixtúrája finom egyensúlyt tart – a műveket egy, az együttes alsó sarkára erősített plexidobozban szeparált rajzkellékek, négyzetrácsos lap, vonalzó egészítik ki, hangsúlyozva a kint és bent, a megjelenítés és a rejtőzködés összjátékát, mely a kiállításon több síkon megjelenik. A modul öt rajzot mutat be, amelyek az installáció egységében is megőrzik önállóságukat, miközben időnként párbeszédbe elegendnek egymással. Például a végtelen fogalmán keresztül, melynek szimbóluma megjelenik a *gondold végig* című rajzon vagy az *erdei metil rakétán*, de átvitt értelemben a *kontrollált kéken* is, melyen a végtelen kékségséget egy vakítóan fehér keret keríti be, és mely a sarkokban apró nyomokkal jelöli ki a végtelen „határát”. Miközben referálnak az egészre is: kép a képben a táji háttérből kiváló vízi jelenet (*Akcióban*).

Meglepetésként, a modul mögött három rajz bújjik meg: a *lassan eltűnik* és a *nem a legjobb nyár* provizórikusságukban, tünékenységükben is a jelentőségteljesség érzetét hordozzák. A felbukkanást és az elmosódást, az emlékezet e kettős dinamikáját, mintegy összefoglalja a trió harmadik darabja, a *lebeg és nyomot hagy*, önnön technicizált fogalmiságának mond ellent az üvegekből és rongyokból eszkábált *Rakéta* című installáció. Akárcsak a tárlaton bemutatott művek változatos technikai eszköztárát egészen a ready made-ig feszítő munka, a vonal, amelyben egy kiszolgált fadoboz posztamensként emeli meg a gyermekcsúszdát, és saját címét teszi idézőjelbe: íves vonalvezetésével elrugazkodik a faltól. A posztamensmotívum egy félreeső szegletben, a galéria irodai traktusában elhelyezett rajzon is

visszaköszön, ebben az elhelyezésben eszünkbe juthat a kiállításrendezés jellemző háttérmunkálata, a rendelkezésre álló posztamens-készlet felmérése (*készlet-posztamens*).

Tibor visszatérő motívuma jelenik meg a *rendezd el szépen* című rajzon is, a különböző méretű, üres fiókok kapcsán az az érzésünk, hogy a rendszeres folyamatába csöppentünk. A kép alsó részén tárgyrészek tűnnek fel, keresik helyüket, de az is elképzelhető, hogy a tárgyakat éppen a néző „viszi”, ő maga az, aki rendszerez. Itt a látogató belép a képsíkba, míg párján, a *hierarchia* című munkán kívül reked azon: szürke téglalapok szerveződnek kiismerhetetlen szisztéma alapján.

Megfoghatatlan és kitörölhetetlen: lebeg, és nyomot hagy.

TIBOR ZSOLT:
etil rakéta, 2016,
kiállítási enteriőr,
Viltin Galéria

